

Verbetering. In het hoofdartikel van verleden week: bl. 2, kolom 3, ongeveer bovenaan, staat: paradoxaal, lees: niet paradoxaal.

K. S.

UIT DE SCHRIFT.

Het goede eten.

In komt, komt zonder geld en zonder prijs, wijn en melk.

Waarom weegt gijlieden geld uit voor hetgeen dat geen brood is, en uw arbeid voor hetgeen dat niet verzadigen kan?

Hoort aandachtig naar Mij: eet, neigt uw oor, komt tot Mij, hoort.

les 35:1h en 2.

We kunnen nooit zeggen dat genade ons passief maakt.

Integendeel waar de H. Geest werkt en het evangelie van Christus doet aanvaarden, daar is de hoogste activiteit en de volle spanning der ziel. Daarom stelt de Heere dat aannemen der verlossing voor als een koop en om het verbondmatige, het wederzijdse er in uit te laten komen.

En toch zóó, dat het alles werk Gods is en louter genade. Opdat alle roem van de zijde des menschen buitengesloten zij.

De koopwaar die deze hemelsche Koopman aanbiedt, is het zuivere evangelie voor arme zondaren, al wat tot laving, voeding en versterking der naar God dorstende ziel noodig is en voorgesteld wordt onder het beeld van water, wijn en melk. Volle, rijke bevrediging voor de wachtenden en smachtenden.

Ook zielepijs. Hemelsch koren, dat in het eerste vers verondersteld wordt en in de nieuwe vertalingen er bij staat; immers, er is ook van eten sprake.

Om nu echter de genade der verlossing scherp te belichten, wordt de prijs, dien deze hemelsche Koopman bedingt, zoo eigenaardig geteekend.

Komt, knoopt zonder geld en zonder prijs.

Zonder geld koopen in onze tegenwoordige maatschappij helaas vele menschen. Ze denken, dat, als ze het begeerde goed maar eerst in huis hebben, het benodigde geld vanzelf wel zal komen. Zonder geld verkoopen vele kooplieden, maar juist om groter winst te maken en het goed terug te halen als de afbetaling hapert.

Maar zonder prijs, zonder dat het ooit iets kost, dat is nergens te vinden. Voor niets kan niemand zijn waren geven.

Bij dezen hemelschen Koopman is het juist andersom. Bij hem is voor niets alles te koop. En integendeel niets als ge met geld wilt komen.

Toch maakt deze armoede niet lijdelijk.

De Heere kleedt het aanvaarden van zijn heil in Christus wel degelijk in als een voorwaarde. Komt tot de wateren; komt, knoopt, eet, hoort aandachtig naar Mij: eet, neigt uw oor, komt tot Mij, hoort.

En toch niet uit de werken; alles door genade. Zoo biedt God uit vrije ontferming Zijne genade aan.

Maar de dwaze mensch koopt liever voor dueren prijs waardelooze dingen dan voor niets de genade die uit God is.

Waarom weegt gijlieden geld uit voor hetgeen dat geen brood is en uw arbeid voor hetgeen niet verzadigen kan?

Wat de wereld biedt is maar schijngeuk, het is geen brood; men kan er den zielhonger niet mee verzadigen en toch is zelfs dit onwaarschijnlijk goed niet dan voor a brids n p nning te verkrijgen.

Denk eens aan het leven der Joden in Babel.

Niet weinigen verkozen de aardische genuchten in deze heidensehe stad boven het wederkeeren naar het land der vaderen.

Veel was er in Babel te koop voor geld en arbeid.

En nog liggen de schatten der wereld overal te koop en haar vreugden zijn allerwege tegen geld verkrijgbaar. Maar dat alles kan de groote onrust van het arme hart niet bevredigen, den honger niet stillen, den dorst niet lischen.

Daarom vermaant Jezus zoo ernstig: werkt niet om de spijze, die vergaat, maar om de spijze die blijft tot in het eeuwige leven.

Hoe arm is de mensch, die geen deel dan hier beneden wacht. De duizenden zwogen en sloven daarvoor. Zij stellen zich tevreden met een droombeeld van het geluk.

De weg tot waar geluk kan alleen betreden als we luisteren naar de roepstem des Heeren.

Indien gij naar mij hoort dan zult gij het goede eten en uw ziel zal zich verlustigen in vetigheid.

Dwaas is dus de mensch, die alleen arbeidt voor de spijze, die vergaat en zich alle opofferingen getroost om een deel te krijgen van de schatten der aarde — zij 't nog zoo weinig — en die daar dan zijn hart op zet en er geluk van verwacht.

Als de rijke landbouwer kan hij misschien zeggen: ziel, gij hebt vele goederen. Maar de dood komt en zegt: laat los! En hoe schamel staat dan die zondaar voor God.

Eit moeten wij ook aan de menschen van onzen tijd vragen: waarom weegt gijlieden geld uit voor hetgeen dat niet verzadigen kan? Dit woord geldt

ook ten opzichte van de schijn-schatten der cultuur, der wetenschap en kunst van allerlei genot en vreugd, die de moderne mensch najaagt, terwijl toch zijn hart er zoo arm en zoo leeg bij blijft.

Tegenover die armoede predikt het Kerstevangelie den waren rijkdom en die ledigheid kan uit Christus' genade vervuld.

Dit evangelie is de parel van alles te boven-gaande waarde.

Wie deze vindt moet alles verkoopen wat hij heeft en haar koopen.

Hij zal vinden het eeuwige leven.

Neigt uw oor — zoo roept ook nu Christus — en komt tot Mij, hoort en uwe ziel zal leven.

Want ik zal met u een eeuwig verbond maken en u geven de gewisse weldadigheden Davids.

M.

KERKELIJK LEVEN.

De verstrooiden in Europa.

Terecht is er op de Generale Synode van Groningen op gewezen, dat voor de verstrooiden in Indië te weinig wordt gedaan.

Daar moet noodzakelijk en spoedig verbetering in komen.

En het is dan ook niet om dezen arbeid te benadeelen, dat wij de vraag stellen: wat wordt er voor de verstrooide Gereformeerden in Europa gedaan?

Het antwoord moet helaas luiden: zoo goed als niets.

In plaats, dat de Gereformeerden, die uit Nederland naar andere landen van Europa trekken, kerken vormen van Gereformeerd leven, ziet men soms, dat zij hun Gereformeerd karakter verliezen.

Hoe uitgebreid dit euvel is, valt bij gebrek aan gegevens niet te konstateeren.

Enkele gevallen zijn ons van nabij bekend.

En het spreekt vanzelf, dat als men daarvan hooft h t van wereldlijk is gevoel niet zaagt. Hadden wij niets kunnen doen om zulken voor afglijding te bewaren?

Hadden wij hun niet op eenigerlei wijze geestelijken steun kunnen bieden?

Zeker, er zijn in deze ook verblijdende tekenen.

Door de jongste Synode werd aan de kerk van Brussel opgedragen haar zorg uit te strekken over de verstrooide Nederlandsche Gereformeerden in Frankrijk.

Dezer dagen lazen wij van een Comité dat zich de geestelijke belangen van de Nederlandsche Gereformeerden in Dons wil aantrekken.

Daarvoor zijn we zeer dankbaar.

Maar niemand zal durven beweren, dat wij er daarmee zijn.

Ook in andere deelen van Europa zullen stellig wel Gereformeerde Nederlanders worden aangetroffen, die geheel geïsoleerd staan.

Hoe voor hen kan gezorgd, kan dan eerst beoordeeld worden, wie zij zijn en waar zij wonen.

Om het nu maar niet bij vrome wenschen te laten, wil ik mij gaarne de moeite getroosten om den omvang der behoefte te leeren kennen.

Daartoe noodig ik kerkeraden uit, die leden zagen vertrekken naar een of ander deel van Europa, waar geen Gereformeerde kerk is, mij opgave te doen van de namen en adressen dier leden.

Ook berichten van familieleden en kennissen zullen gaarne door mij worden ingewacht.

Ter vergemakkelijking van de katalogiseering der korrespondentie plaatste men in den linkerbovenhoek: „Verstrooiden”.

Een termijn behoeven we nu nog niet te stellen.

Dat komt later wel.

Maar hoe spoediger men aan ons verlangen voldoet, des te aangenamer.

HEPP.

Naschrift. Andere artikelen moeten wachten tot het volgend nummer.

H.

GEESTELIJKE ADVIEZEN.

Het lezen van „Woord en Geest”.

Een onzer lezers doet me een paar vragen over het lezen van „Woord en Geest”: Of het, voor de leden onzer kerken in 't algemeen — wie aan de christelijke pers verbonden is, of ambtsalve groepen kennis te nemen van al wat er op kerkelijk gebied alzo gebeurt, maakt natuurlijk een uitzondering — niet ernstig te ontraden is.

Het vraagstuk, dat hiermee aangesneden wordt, lijkt me zeer eenvoudig.

Ik kan me nauwelijks voorstellen, dat het, in zijn eerste lid althans, voor een bewust-gereformeerde en die het kerkelijk leven een weinig bijhield, een vraagstuk zou zijn.

Om niet nog méér olie te gieten in vuren, die 'k liever hielp blussen, zal ik van „Woord en Geest” niet veel zeggen. Doch wie onze kerken liefheeft en inziet, dat de leer-beslissingen, die ze te Assen namen, genomen zijn in trouw aan het Woord Gods naar haar eigen bejdenis, zal inzake het lezen van „W. en G.” wel geen raad of terechtwijzing noodig hebben. Hij zal zich wel eigener

beweging de droefheid en de verzoeking tot ontstemming sparen, die het onwaarschijnlijk en hatelijk geschiedt hem wekelijks aandragen.

Wie bovendien als vader of moeder ook nog te waken heeft over de ziel van anderen, zal het zijn roeping achten, een blad, dat zóó stelselmatig alle oordel in de dingen, die ander ons aan de orde zijn, vervalscht en alle liefde voor onze kerken, alle achting en vertrouwen voor haar meerdere vergaderingen en hare ambtsdragers, poogt te ondermijnen, en daarbij zoo listig speculeert op de mentaliteit der jongeren, buiten de deur of, is hij zelf gedwongen het in te zien, buiten de huiskamer te houden.

't Zou inderdaad méér dan onnoozel zijn, te meenen, dat men jonge menschen, zonder gevaar voor hun zielen van week tot week aan dergelijke invloeden blootstellen kan.

Minder dan men een smaadschrift tegen zijn familie, dat de bedoeling heeft de bloedverwanten van elkaar te vervreemden, in zijn huis zal dulden, zal, wie zijn kerk om 's Heeren en Zijns Woords wille liefheeft, een weekblad als „W. en G.” een plaats in zijn huislijken kring kunnen gunnen.

En afgezien van dit alles, bedenke men toch ook, dat men, door 'n abonnement op dergelijk blad, het heilloos werk waarin het zijn doel stelt: het uiteenscheuren van de kerk des Heeren, helpt bevorderen.

't Is de vraag, of „W. en G.” nog een nieuwen jaargang zou beleven, zoo alle leden der geref. kerken, in trouw aan hun bejdenis, weigerden het door hun abonnement te steunen.

Natuurlijk is, wie in de pers leiding moet helpen geven, of ambtsalve de verderfelijke invloeden van bladen als „W. en G.” heeft te bestrijden, wel gedwongen kennis te nemen van wat ze schrijven. En zoo ze het doen, mag het hen in niemands oog onder verdenking brengen. Doch daarbij zullen ze dan altoos op drie dingen bedacht moeten zijn: dat ze hun eigen ziel niet laten infecteeren of verbitteren; dat wat zij gedwongen zijn te lezen niet onder de ogen come van wie het tot groote geestelijke schade zou kunnen zijn; en dat ze, door combinatie het aantal abonné's voor dergelijk blad zoo weinig mogelijk doen stijgen.

V.

F.

LITERATUUR EN KUNST.

Joh. P. Ruys. Martha's Bruidsdagen.

Tot de nieuw-verschenen christelijke romans, waarover wij in deze artikelen handelen, behoort ook het boek, dat reeds van enkele maanden geleden dateert: „Martha's Bruidsdagen” van Joh. P. Ruys.

De naam Joh. P. Ruys is een pseudoniem van een schrijver, die reeds een en ander maal onder zijn eigen naam heeft gepubliceerd en dus in onzen kring niet een vreemde is. Waarom hij dan voor dezen nieuwen roman zich een schuilnaam heeft gekozen (die bovendien verwarrend werken kan tegenover den naam O. Ruys, die aan boeken als „Conflicten”, „Cirkelgang” o.a. verbonden is) is ons niet recht duidelijk. Eigenlijk past o.i. het pseudoniem niet bij het karakter van christelijke romankunst, omdat het de bedoeling en de kracht van het getuigen, dat bij christelijke romankunst behoort, verzwakt. En zeker is een pseudoniem niet noodig voor dit boek, dat gaarne erkende verdiensten heeft.

Het vertelt de geschiedenis van een meisje, Martha Tymstra, die lang op een kantoor is geweest en al verscheidene jaren is verloofd, maar nu eindelijk zal gaan trouwen. Het wachten vond gedeeltelijk zijn oorzaak in de omstandigheden van haar verloofde, maar andersdeels ook in haar begeerte de zelfstandig werkende vrouw te zijn, die haar eigen plaats inneemt in het sociale leven. Deze idealen waren echter langzamerhand verbleekt, maar nu, nu ze er anders over dacht, dwongen haar verschillende tegenslagen van haar verloofde tot het laatst toe op 't kantoor te blijven en dat maakte haar nerveus, vooral ook, omdat haar de tijd eigenlijk ontbrak voor de noodige installatie-voorbereidingen. Als dan eindelijk het geschikte oogenblik gekomen is en een aardig benedenhuis met veel moeite is gevonden, moet alles tegelijk gebeuren, na en tusschen de kantoor uren en dat vraagt te veel van haar fysieke kracht.

Daarbij komt nog dat haar Moeder gesteld is op een bruiloftsviering, die in den Haagschen kennissenkring gezien mag worden, en daartoe niet slechts de gewenschte middelen, maar ook bij Martha's verloofde de noodige medewerking ontbreken, zodat zij, bij al haar drukte, ook nog het eeneveerende van wrijving gerend meeningsverschil moet doorstaan. Ten slotte komt echter alles in orde: de noodige inkoopten zijn gedaan, de regeling der bruidsdagen is, met toegeven over en weer, gereed gekomen (er zal een receptie zijn en een bescheiden trouwdiner buitenshuis) en de datum van ondertrouw wordt vastgesteld. Martha neemt afscheid van het kantoor (niet zonder moeite) en eenige dagen later doet ze met Nico, haar ver-